

Hồi Thứ Bốn Mười Ba

TUYỆT CỐC ÁC ĐẤU

Đinh Hạo vung thanh kiếm trong tay lạnh lùng nói:

– Độc Phong Hậu, mi chuẩn bị tự bảo vệ lấy mạng sống.

Độc Phong Hậu cười mỉa mai nói:

– Tiểu huynh đệ, lão bất tử hôn mê đã đành, ngay cả người cũng hồ đồ thế sao? Ta thật chẳng nỡ giết người.

Đinh Hạo nói từng chữ một:

– Tại hạ phải ra tay đây.

Độc Phong Hậu thản nhiên như chẳng hề có gì xảy ra nói:

– Tiểu huynh đệ, chớ nói mãi làm gì, người cứ ra tay.

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, tung ra một kiếm, Độc Phong Hậu thoáng nhìn thấy tình hình khác thường, má phấn biến sắc, vội đưa tay vào túi... nhưng muộn rồi.

Oa! Một tiếng thảm rú rạch xé không khí vang xa, Độc Phong Hậu té quy xuống, máu phía trước ngực chảy ra tua tủa.

Đinh Hạo mặt lạnh như tiền, từ từ tra kiếm vào bao.

Ông lão xúc động nói:

– Hải nhi, hỏa hầu của con thâm hậu hơn trước nhiều.

– Tất cả do lão nhân gia ban cho vậy.

Má phấn Độc Phong Hậu co rút một hồi, đôi môi phấn son mấp máy vùng vẫy kêu lên:

– Người... người thật...

Rồi gục đầu sang một bên tắt thở.

Ông lão nhìn xác chết Độc Phong Hậu nói:

– Lão phu liệu trước y phải có một ngày hôm nay.

Ngay lúc này, một âm thanh đinh tai khó chịu từ sườn núi xa xa vang đến:

– Lão bất tử kia, xảy ra chuyện gì thế?

Ông lão chưa kịp mở miệng, thì Đinh Hạo bắt chước giọng điệu ông lão, bằng giọng nói lạnh lùng dùng chân khí truyền đi:

- Hồ Phi mi đến nhận xác chết đi.
- Có kẻ nào đến chẳng?
- Một người bạn cũ năm xưa của mi đến thăm.
- Ai thế?

Ngay lúc này một bóng người thấp thoáng nhanh như điện xẹt chạy về hướng này, chỉ trong nháy mắt y đã chạy tới, y thoáng trông thấy xác chết Độc Phong Hậu liền đứng dừng lại cách xa ông lão và Đinh Hạo khoảng hai trượng, cặp mắt của y biểu lộ nghi hoặc, nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Bây giờ Đinh Hạo đã nhìn rõ người này độ tuổi năm mươi, có gương mặt hung dữ trông thật ghê sợ, con dao lưỡi cưa đeo ở sau lưng. Đinh Hạo thoáng nhìn bấy nhiêu đó biết ngay y là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi kẻ thù năm xưa của sư phụ.

Ngay lúc này tên có gương mặt hung dữ nhảy gầm tới hơn, trở vào mặt Đinh Hạo nói:

- Người là ai? Chính người giết chết người yêu ta chẳng?

Đinh Hạo lửa thù sôi sục, lạnh lùng cất tiếng nói:

- Mi có phải là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi chẳng?
- Đúng vậy, chính ta đây, tiểu tử ngươi là ai, cả gan giết chết người yêu ta?
- Mi còn nhớ Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường chẳng?

Giang Hồ Ác Khách giật mình thụt lùi ra sau một bước nói:

- Mi là... ai?

– Ta chính là đứa bé duy nhất còn sống sót năm xưa tức là con ruột của Đô Thiên Kiếm Khách Đinh Thiện Tường đây.

Giang Hồ Ác Khách biến sắc nhưng lại phá lên tràng cười đắc ý vô cùng nói:

- Thì ra ngươi là thằng bé còn sống sót của nhà họ Đinh?
- Đúng thế?
- Tiểu tử, thế thì ngươi muốn gì?
- Nợ máu phải trả bằng máu.
- Há há há...

– Hồ Phi cầu tặc, mi cứ cười đi, thừa lúc mi còn chút ít sức lực cười cho thỏa mãn đi.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi vung con dao lưỡi cưa trong tay, tiến tới một bước, cười nham hiểm nói:

- Tiểu tử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đến đòi nợ?

Đình Hạo rút thanh kiếm ra, giọng nói lạnh như tiền:

– Giết mi thì có thừa rồi, nhưng ta sẽ cắt từng tắc thịt mi cho đến chết mới thôi.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi lướt mắt nhìn Độc Phong Hậu lần nữa, nghiêng răng kêu côm cốp nói:

– Tiểu tử, cũng như mi nói thôi, người giết chết người yêu dấu của ta, thì người phải trả giá gấp đôi.

Chữ cuối dùng vừa thốt ra khỏi miệng thì thanh dao lưỡi cưa của hắn mãnh liệt như thế lôi đình sấm sét vào người Đình Hạo, luận công lực hỏa hầu mà nói đã đạt đến cảnh giới kinh người vả lại chiêu thức cực kỳ lợi hại vô cùng, có thể nói ở chốn giang hồ này hiểm địch thủ.

Đình Hạo vận chân lực vào thân kiếm, nhanh lẹ chiêu tấn công chế lại “Keng”. Một tiếng nổ vang Giang Hồ Ác Khách thụt lùi ra sau một bước.

– Cha chả, tiểu tử này khá thật.

Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi lấy thế lùi làm tấn nã dữ dần nhảy vọt tới quét ra luồng đao khí lạnh buốt trông lấp lánh như những bông hoa lưỡi cưa rạch xé hư không phát ra tiếng sáo vu vu kinh người.

Đình Hạo chuyển nhanh thanh kiếm trong tay tiếp tục công ta ba thức tuyệt chiêu huyền ảo biến hóa công áp sát vào thân đao đối phương đánh thành một.

Hai người đã chuyển san đụng độ nội lực với nhau.

Nội lực của Đình Hạo cao thâm hơn đối phương gấp mấy lần, mà Sanh Tử huyền quan của hắn đã thông, nội lực thuộc sanh cơ bất diệt, một phen so tài đấu nội lực như thế Giang Hồ Ác Khách lập tức quỳnh quáng rơi vào hạ phong.

Đình Hạo thì chẳng cần dùng hết toàn lực, chỉ từ từ tăng thêm từng phần một nội lực chuyển vào thân kiếm.

Chỉ trong chốc lát, mồ hôi trên trán của Giang Hồ Ác Khách nhỏ xuống từng giọt, mặt mày xanh mét, toàn thân bắt đầu phát run, tia sáng hung tợn của đôi mắt biến thành màu sắc sợ hãi.

Hắn không thể nào ngờ được kẻ phục thù đến bất thành hình này có một công lực kinh người như thế.

Lúc bấy giờ muốn dừng tay chẳng được, chỉ cần hắn hơi buông lỏng chân khí, tức thời nguồn lực cuộn cuộn của đối phương sẽ đập tới như vũ bão mưa sa.

Nhưng cứ thế chịu đựng thì chẳng mấy chốc cũng sẽ bị nội lực như núi thái sơn của đối phương hủy diệt không sai.

Bóng tối tử vong u ám bao phủ cả tâm não của Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi.

Bây giờ Đình Hạo chưa muốn giết chết đối phương hắn chỉ muốn chế phục

đối phương để tiện tra tấn. Hắc Nho thế bèn vận chân khí giữ lại nội lực ở một mức nhất định.

Ngay lúc này gương mặt của Giang Hồ Ác Khách co rút biến dạng thành bộ mặt nhăn nhó khó xem, hai bên khóe miệng đã rịn máu.

Đinh Hạo trông thấy tình hình cũng vừa phải rồi, liền thu hồi chân lực, rung mạnh thanh kiếm rồi lùi ra sau một bước. Giang Hồ Ác Khách ự nhẹ một tiếng té ngòi trên đất, thanh đao lưỡi cửa vắng ra xa một trượng. Kêu “Oa” một tiếng, máu phun ra như tên bắn.

Đinh Hạo đưa thanh gươm nghiêng nghiêng xuống dưới, lạnh lùng gầm hét:

– Hồ Phi, bây giờ trả lời câu hỏi của ta...

Giang Hồ Ác Khách hận thù nói:

– Muốn giết thì cứ giết cho rồi, lão phu chịu vậy.

– Không thể chết dễ dàng như thế được, bây giờ ngươi hãy khai ra ai là người chủ mưu huyết án năm xưa?

– Đừng hòng lão phu nói cho mi nghe.

– Ngươi không khai báo chẳng?

– Không!

– Thế thì bản nhân lấy đôi mắt của ngươi trước.

Dứt lời, mũi kiếm giơ lên đâm vào hai mắt của hắc.

Giang Hồ Ác Khách điên cuồng rống lên.

– Để lão phu nói vậy.

Đinh Hạo rút thanh kiếm về, xúc động mãnh liệt nói:

– Ai?

– Chính là...

Một luồng ánh sáng nhanh như sấm sét bắn vào sau lưng Giang Hồ Ác Khách, Đinh Hạo cả kinh vội vung kiếm quét nhanh lẹ như sao xẹt, nhưng chỉ xô dịch tơ hào không thể gạt trúng được đường sáng ấy.

Tiếng ự mắc nghe ở cổ họng, Giang Hồ Ác Khách ngã quỵ ra đất, một con dao gấp bé nhỏ ghim trên Ngọc Châm Huyệt của y, để lộ cái cán dao một tấc hơn.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên, phùng mang trợn mắt, điên cuồng kêu to:

– Đồ hèn hạ phương trời nào giết người bịt miệng ra đây mau.

Tiếng hét vừa dứt, hai bóng người từ phía sau một tảng đá to ở cách xa ba trượng nhảy ra, không ai xa lạ chính là Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa, Đinh Hạo muốn phát khùng lên, thật chẳng dễ dàng mới tìm ra manh mối này, bây giờ gặp

chuyện như thế, hy vọng tìm kiếm chủ mưu lại tan biến ra mây khói. Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa tay cầm trường kiếm, nhảy ra hai bên mỗi người chiếm lấy một vị trí, Bạch Nho kinh hãi nói:

– Toan Tú Tài, mạng người thật lớn, nên chết đi sống lại được.

Tên võ sĩ phó tọa kinh hoảng nói:

– Chính là hắc.

– Thế thì may quá, người mà chúng ta muốn tìm thì hắc đã hoàn thành nhiệm vụ thay chúng ta, bản thân đã muốn đụng với hắc từ lâu ai ngờ hắc lại đợi ở đây.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Bạch Nho nơi này là chỗ chôn thân của hai chúng bây vậy.

Hắc vừa nói vừa nghĩ thầm; Theo ước tính của mình đối phương có nhanh nhất cũng phải chiều mai mới tới được, nào ngờ bọn họ lại đến sớm hơn vài tiếng đồng hồ thế thì chắc chắn họ đã chạy suốt đêm, bằng không làm gì tới sớm như thế này được.

Tên võ sĩ phó tổng giám nói:

– Người nói hắc bị đánh chết rồi đem chôn cất kia à?

– Đúng vậy!

Đinh Hạo càng suy nghĩ càng căm thù bọn này, lửa hận bốc cháy phừng phực, gầm hét:

– Bạch Nho hôm nay mi giết Giang Hồ Ác Khách bịt miệng cuối cùng mi có chủ đích, hãy khai ra cho mau.

Bạch Nho gầm hét nói:

– Khai báo, khai báo cho người? Há há, Toan Tú Tài người có xứng đáng chăng?

Ông lão cất tiếng nói:

– Bạch Nho? Há há há há thật không ngờ có song Nho cùng đứng ở chốn giang hồ.

Bạch Nho quay sang nhìn lão nói:

– Các hạ là ai?

Đinh Hạo tiếp lời nói:

– Sư phụ của tại hạ, có sao chăng?

Bạch Nho cùng tên võ sĩ phó tọa cả kinh, đồ đệ đã như thế này, thì có thể tưởng tượng đường kỳ sư ra sao rồi, tình hình hôm nay khó lường hậu quả rồi, một chọi một, chắc chắn không thể thắng nổi.

Đinh Hạo hất thanh kiếm trong tay, lạnh lùng nói:

– Hai chúng bây cùng lúc ra tay, hay là luân phiên xuất thủ.

Tên võ sĩ hăng hái nói:

– Để bản nhân được so tài trước với Toan Tú Tài danh trấn võ lâm ra sao!

Dứt lời hấn đành trước đánh ra một chiêu, làm như hấn sợ Bạch Nho chiếm lấy cơ hội không bằng.

Nhà nghề thoáng ra tay liền biết trọng lượng nhau rồi, Đinh Hạo nhìn sơ biết ngay lại gặp phải tay kinh địch chẳng thu kém gì Bạch Nho đâu, phen này đối phương với hai tên kinh địch như Bạch Nho và võ sĩ phó tọa chắc gian nan chẳng ít.

Hấn vừa suy nghĩ vừa vung kiếm nghênh đón chiêu thức đối thủ. Hai bên ra tay đánh đấu kịch liệt.

Khoảng sau năm mươi chiêu, tên võ sĩ phó tọa mới thoáng hiện hạ phong, kiếm thuật đôi bên đều thuộc võ công tuyệt học chí tôn, chiêu thức giao đấu khốc liệt thật kinh người.

Bạch Nho chăm chú theo dõi ông lão, hấn đề phòng ông lão sẽ ra tay bất tử, trông vẻ mặt hấn trầm ngâm tĩnh giá.

Đinh Hạo âm thầm tính toán, công lực của sư phụ cho mình hết tám phần, chỉ lưu giữ hai phần, chắc hấn không thể ra tay tiếp ứng, nếu mình chẳng chụp cơ hội hạ thủ tên này trước, chờ lúc đối phương liên thủ công kích thì hậu quả khó lường được.

Hấn nghĩ thế bèn trở tài đánh ra cú sát thủ lợi hại. Kiếm thế bỗng biến, tuyệt chiêu đã ra tay thế như mưa sa bão táp, chiêu thức huyền ảo vô song trông thật kinh người. Một tiếng hự vang lên, tên võ sĩ phó tọa loạng choạng thụt lùi ra sau ba bốn bước.

Đinh Hạo âm thầm kinh hoảng, một cú sát thủ này đã không thể đánh gục đối phương

Bạch Nho gầm lên một tiếng nhảy tới tấn công.

Chỉ thấy bóng kiếm bay lượn trên không, kiếm khí rạch xé không khí những tiếng gió vù vù. Kỳ chiêu tuyệt học liên tục diễn ra không ngớt, trận chiến kịch liệt tiếp nối diễn biến, đây quả thật là trận đánh ác đấu kinh người hiếm thấy ở giới võ lâm tiếc rằng một số người võ lâm không có phước phần trông thấy.

Trong nháy mắt hai bên giao đấu được vài chục hiệp, cô nương lại bắt đầu quỳnh quáng tay chân...

Tên võ sĩ ấy bị thương không nặng lắm, thoa thuốc cầm máu sau lại khỏe ngay, nhìn thấy Bạch Nho lại sắp yếu thế hấn gầm lên một tiếng nhảy vào vòng

chiến lấy hai đánh một.

Thế thì tình hình thay đổi ngay, Đinh Hạo ắt phải dùng toàn lực nghênh chiến, đánh ra toàn những chiêu hiểm nghèo kinh người.

Hiện trường tràn ngập những sát khí bùng bùng, bầu không khí khẩn trương ngột ngạt khó thở.

Chỉ trong giây lát họ lại đụng nhau cả trăm chiêu Đinh Hạo đã bắt đầu cảm thấy tiếp ứng không xuể...

Mặt mày ông lão thoảng hiện vẻ lo lắng, căn cứ công lực hiện có lão không có tư cách nào nhúng tay vào. Một tiếng gầm hét dữ dội, bả vai Đinh Hạo rơm máu.

Ông lão cất tiếng kêu to:

– Liên hoàn tam tuyệt.

Đinh Hạo mím môi nghiền răng, liên tục tấn công ba chiêu thế đánh như sóng gió ba đào cuộn cuộn tấp tới, mãnh liệt kinh người.

Bóng người thấp thoáng văng ra vòng chiến, trận ác đấu long trời lở đất tắt ngang. Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa mỗi người đều bị thương ở ba nơi, còn Đinh Hạo vì lý do liên tục tấn công Liên Hoàn Tam Tuyệt chiêu nên nội lực tiêu hao quá trớn, gương mặt xanh mét, dùng kiếm chống đất, hơi thở hồng hộc không ngừng.

Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa cùng nhau nháy mắt, rồi song song nhảy tới, nhưng chiêu thức đánh ra không còn nhanh nhẹn lợi hại hơn trước.

Đinh Hạo liều mạng dồn hết tàn lực cuối cùng lại tấn công ra một cú tuyệt chiêu.

một cú đánh này có công hiệu ngay, Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa cùng nhau ự lên một tiếng văng ra ngoài xa. Đinh Hạo mặt mày choáng váng, khí huyết đảo lộn, nhưng trong nội tâm vang lên một âm thanh: “Đinh Hạo người không thể gục xuống, phải đứng cho vững, bằng không sẽ mất tất cả”

Hắn nghiền răng dồn hết tàn lực trợn to đôi mắt nhìn chòng chọc vào đối phương, thân mình đứng vững như núi Thái Sơn, thanh kiếm trong tay của hắn giữ vững thế chuẩn bị ra chiêu, nhưng hắn biết quá rõ, nếu đối phương tái liên thủ tấn công lần nữa thì hắn hoàn toàn không còn sức lực để đón chiêu nữa.

Ông lão từ từ cất bước tiến tới...

Bạch Nho hoảng hốt hét to:

– Chúng ta lui thôi.

Hai người nhún mình...

Ông lão hét to một tiếng:

– Đứng lại!

Hai người dừng bước quay lại, mặt mày tái mét không còn chút máu.

Ông lão trầm giọng nói:

– Lão phu hồi hận năm xưa sát nghiệp quá nặng làm tổn thương sinh linh trời đất, cho nên tuổi già ẩn thế, sám hối mà không xuất thủ cũng có nguyên do, hôm nay rộng lượng tha thứ một phen, mau rời khỏi nơi đây, về sau nếu có tái phạm thì ta phải khai sát giới vậy.

Hai người xoay mình co giò chạy như điên như cuồng, đương nhiên bọn nói không thể ngờ được ông lão chỉ làm dáng ra vẻ dọa nạt mà thôi.

Hình bóng hai người mất dạng trong tuyết cốc, Đinh Hạo không chịu đựng được nữa “Bịch” một tiếng ngồi xuống đất.

Ông lão cảm khái nói:

– Hải nhi, làm nhọc con vậy.

Hai mắt Đinh Hạo đỏ ngầu nói:

– Sư phụ, đồ nhi bất tài, làm mất mặt của người.

– Hải nhi, không thể trách cú con được, đối phương cũng là hạng cao thủ kỳ tài hiếm có ở thiên hạ, nếu một chọi một thì đối phương không phải địch thủ của con. Nếu hợp sức hai người thì con phải kém một bậc...

Ông lão dừng một lúc lại nói tiếp:

– Sư phụ sống cả đời người chưa từng gian xảo nhưng lúc này... thầy đã lớn tiếng nói lời dọa nạt đối phương...

Đinh Hạo cúi đầu đau đớn nói:

– Đồ đệ thật xấu hổ.

Đừng tự trách thế, gặp tình huống này, cho dù công lực thầy còn đầy đủ cũng đối phó không xuể, bây giờ con hãy nhanh tốc điều tức lấy lại công lực trước đã.

Đinh Hạo không nói gì nữa, ngồi tại chỗ nhắm mắt vận công điều tức.

Mặt trời ló dạng, Đinh Hạo vận công hoàn tất.

Ông lão lo lắng nói:

– Hải nhi con phục hồi hẳn chứ?

– Vâng, con vô sự rồi thưa sư phụ làm nhọc thầy chờ đợi con lâu, hai xác chết đó đâu rồi...

– Thầy đã ném vào Trầm Sa Cốc rồi, chúng ta lên núi rồi nói chuyện sau.

Hai thầy trò lên núi, đi vào thạch động, Đinh Hạo vội bày thức ăn ra, hai thầy trò ăn uống xong xuôi, ngồi đối diện nhau trong thạch động, ông lão chăm chú nhìn

Đình Hạo hồi lâu nói:

– Hải nhi, thuật lại thân thế của con cho thầy nghe?

Đình Hạo lòng đau như cắt tỉ mỉ thuật lại huyết án năm xưa cho thầy nghe.

Ông lão thở dài nói:

– Hải nhi, sóng gió giang hồ hiểm nguy nên lấy đó làm gương, sau khi con xong việc ân oán nên tức khắc lui thân, thành danh chẳng dễ, mà giữ tiếng còn khó khăn hơn.

– Vâng con xin nghe lời thầy dạy.

– Còn dùng thân phận của thầy xuất hiện, có thất bại lần nào chẳng?

– Chưa có!

– Tốt lắm sự kiện thầy giao phó thế nào?

Đình Hạo thuật lại tình hình, kính lịch tỉ mỉ cho lão nghe, sau lại cùng giọng chàng trở nên xúc động nói:

– Thưa thầy, Cửu Long Lệnh đã có dấu vết rồi.

Hai mắt ông lão chiếu sáng, khẩn trương nói:

– Con nói sao Cửu Long Lệnh có tung tích rồi?

– Lệnh phù ấy dấu trong mắt thất dưới hằm của Vọng Nguyệt Bảo.

– Con làm thế nào do thám được?

– Con có quen một người bạn thân tên là Thọ Dao Phong.

– Thần thâu! Thầy biết người này.

– Chính hắn lén vào Bảo vô tình do thám được.

– Y có biết phản thân Hắc Nho của con chẳng?

– Không biết, con rất chú ý điểm này.

– Đúng rồi, thầy đã nghĩ ra một việc...

– Thầy đã nghĩ ra việc chi vậy?

o O o